

- Bait**
- Resistance**
- The persecutors**
- Found**
- The Walls**
- Freedom**

By: Samira Akbari

English - Farsi 33 Pages

Sep.2020

Bait

By: Samira Akbari

Sep.2020

Bait

What story do you sing behind those night howls?
What a story it was every night!
I have never known that this forest has many sounds.
I have never known that this forest is like a place where everyone is entitled to it.
I did not know that getting the right one is not easy because it is about accumulating rights.
I want to say that your howl made me.
Your howl answered all my questions.
It was like words after a hunt.
It was like a moan and a complaint about eating.
How is that? Isn't that you go predation?!
Is predation bad-tasting? Are hunts nasty? What are you trying to say? I want to leave the forest because of your voice.
Yes, the sound reminds me of a strange feeling.
A feeling that makes me not go predation. If I go, I remember not to complain.
But maybe you did not eat! I should not judge. Perhaps you did not find prey! Yes, I give you the right now. If you are hungry, so you have the right. But are you hungry every night? This isn't very pleasant. I cannot let you starve. There is a lot of grief in your voice. Yes, why did I judge you? Maybe you are hungry! I understand that feeling of hungry because I was hungry so many times!
Yes, beautiful wolf, do you want me to prey on you?

Maybe one day! Because you say, it is very plaintive. You made me love you!

Well, how is it? It's as if I can not get out of the forest. So, this is a place to stay and prey.

But this time I want to tell you how proud and strong I am and give you all our loyalty.

I know I'm a lonely chicken. I know, I am a little one, so you may not be full, but I can collect other birds. I can tell them how the story is? How hungry you are every night! They get emotional quickly.

I know ourselves. But you know other chickens who are living in farms not like us. They are very stubborn. Satisfying them is not easy for me.

So I will prove my loyalty to you.

But let me see what happened? You are quiet! That means you have something tonight! ? Okay, then leave it for a few more days. If you ate tonight, then you are full! I do not know if your howls are from hunger or satiety !?

If it is from hunger, it is very crying. And if it is from fullness, it is nasty.

But I want to get used to your howls because I need to know what it is.

Hey, cunning wolves, What was the purpose of those night parties with your friends?

Yes, not because you found prey? You mean, you share the prey! That's nice!

But let me see how simple I am! you might fight with each other for the prey !? That isn't nice. It's awful!

If I become your prey, will you take me and fight over my head?

But it is good! Because of how important I am! Do you fight for me! You all want me. That's great.

But how is it so you may not be satisfied? If you all eat, you will not be full! I wish I was bigger.

I know I do not even suit for prey. But I promise that if you come one night and see that you are hungry, I will offer my life with both hands. If I present myself, it is as if it is a martyrdom. Although I do not fight so, you do an important job! So what is this called?

Yes, it does not matter. This is a forest, and it is oblivion. Those humans have cemeteries. But we do not have any. Then this is the thing that make us different. I know, so they do not write my name as a memento! So I have to find a solution. Anyway, this is my life that I offer you with both hands. So it means it has no price. Maybe so, but at least I wish you were impressed! I do not know, but I could never impress anyone. I roll myself in the water. But many do. So they say this is not an ability. But how do I make an impact? If I give my life to you so quickly, I will be forgotten.

I want to wait; let me see when you are hungry?!

Maybe you will never be hungry. I always think there is no mercy in this forest. Because I have been hungry for a long time. I look at the worms;

they run away. They are small but know how to hide. But I know they say they have rights because they do not like to be prey.
Yes, but I want to give you the right. They never gave me the right.

This is very illegal. Because if you speak the truth, they say, there is no right, and it is with us.

It is very illegal here because everyone is moan of hunger.

It is very illegal here because they get the rights and say that the only reason is hunger. And this hunger does not end. And here, everyone is hungry.

I acknowledge lions are better. They are sitting when they are full. They do not even look at you and are busy with themselves. But you do not recognize the wolves? Are your howls of hunger or fullness?

Yes, I have to reconsider and become the prey of lions. Because they are stronger, it is a greater honour for me too. And they are more reliable. And I can tell they're starving. I give them the right because they are very strong. So if they do not eat, how can they move? So it is better to be the prey of lions. I did not want to remember. And it will be my honour because they sit in a corner and pray after I eat. Now I know my goal is more significant. Because it is a sign of courage. I surrender myself to them, which is the last goal for me to tolerantly.

Bait. By: Samira Akbari

Resistance

By: Samira Akbari

Sep.2020

Resistance

In the breadth of silence, I realized that life is like a road that guides me.

I sang songs in the middle of that road. I knew roads were ways, but roads can make confusing. Routes can be long and tedious; also, Roads can be dusty, waterless and not green. So those roads have all kinds.

But I had a hope in the middle of that road, and that hope took me. It takes me where the sun shines warm, it is visible, and the clouds are raining, so it is green. It is vast and will surround me.

It was hope that said: the destination was known. Because the road was very lonely without hope, sometimes it was cold, and sometimes it was burning and sometimes it was raining.

I saw deer running on that road, that they would not be preyed upon by leopards. I saw on that road how the birds hurriedly stole the fishes and took them to another place.

On that road, I saw people attacking with their cars and raising dust all over my body. It was as if they were in a hurry to get their bread.

They did not notice that the soil was rising at their speed. Dirt and water are sprinkled. And sometimes, from the intensity of their speed, the winds will throw the pedestrians.

I saw that the softness of those soils sometimes had slopes and pits.

And when the deer ran, and the geese hurried, the speed of the cars, I fell into the pits like blindfolds, and it wasn't easy to get up there.

Yes, that was where I stood and regretted staring at those hasty legs I did not have.

Because I was crawling, I was crawling. All the way, I experienced the feeling of torment in regretting the speed of their legs and wings. How they got to their destinations, and I was still on my way.

I did not even know how far I had walked! Because the timing was not clear. It was in a rush too. I knew day and night meant sunrise and sunset. But the sun did not say when it will come and when it will go! Because I was tiny, and they all seemed to be big. And seeing the sun also required greatness.

I wanted to run, but how? I wanted to see, but how? I wanted to say, to shout, but there was no expression skill because everyone sang more beautifully and eloquently.

That time the only hope in my heart was because it said it did not care about size, big and small to runners and crawlers, to silent and loud. It shines everywhere. It shines, and it goes inside, and it is in the heart.

And it was the one who empowered me. It was my guide.

I stood in the darkness because I did not know which direction it was! But the darkness was very cowardly. Because they did not say, we would come. Sometimes it was a big shadow, but it was very dark. I knew all along that darkness was misleading. So I have to stop then because otherwise I will be crushed. And they will not even see how they were crushed. Who was crushed? Did they even destroy? Of course, they did not! It is dark there. Unless they see that it is dark, they must flee.

That is, it. So, it was very dangerous. Because it was not possible to get your right. So, stop is better than not knowing where to go. Because if I go myself, I may crush myself under their feet.

So, you have to stand in the dark. But sometimes, the darkness was very long because it was as if those giants were asleep, and those sweet dreams captured you.

But again, I did not know because it was dark, it was scary, and there was a blunder. I had to wait because they had nightmares in their dreams and sent me to that nightmare.

It was dark but very exhausting because after they got up and left, you sometimes understood you were getting close to night. After all, it was getting cold, and all those crickets were singing love songs and accompanying me in my sorrows.

I wanted to run away from the night, but the night could not be escaped, because it takes courage to escape. Still, I could not even sleep because sleep was death too for the tiny ones, because there was nothing to see at night and darkness you being crushed again or captured by fear?

I did not know that legs and voice issues on the road can be tolerated, but the darkness becomes innumerable because the main problem is to be little, if I was big. They curtsey you.

So I thought to myself how to get to the end of the road in silence. Suddenly a scream woke me up and it was all a nightmare I had seen. Suddenly I got up, but

it was as if an animal was rolling under me. I threw it in a corner out of fear. Suddenly I remembered that I was an example of that animal.

But it was too late because I did not know where I had thrown the creature when Suddenly I remembered I had to stand in the dark. I realized I had darkened the way for him, I knew the darkness was a pain, but the cure was in my hands because in there were values, heights, sizes, weights and powers.

It was not about motivations; it was not about hopes; it was not about inners. And I understood it was black because, in the darkness, the inner space could not be touched. Because it is a strange feeling of sleeping in the dark. It feels like throwing. It is the feeling of running and stealing fishes, and it is the feeling of sprinkle mud, and it is the whole touch with those tiny ones.

I realized that if I was not that tiny in that dream, I would never have known what darkness was. Darkness is the same as blocking long and open roads.

Darkness is the giving the anxiety of being crushed; darkness is not seeing values and hopes.

Darkness can be written with just one word, and that word is resistance.

The persecutors

By: Samira Akbari

Sep.2020

The persecutors

Could you at least tell me why you put all that sorrow into my life!
You could reveal to me how you surrendered yourself to those cowards so that
they could to wrap you in any way they wanted.
How did I put our opportunities on the water? How did I place our opportunities
to the winds?
There were thousands of illusions! In the water in the winds!
I did not want to lose you, but you suddenly revealed your wholeness to me! You
were that prostitute! How could I not recognize!?
How come I have never said all those days and nights; how do you go to night
shift work? But you do not sleep during the day! It was my romance.
How did this romance change my life?
Yes, what I experienced with you all those years was like prostitution.
But you were a man! How a man can become a prostitute!
This was the end of your indifference. I sang you a hundred times in love while I
was looking at you. But I did not know that these romances are like saying love
to a prostitute.
But what happened? You have never even got sad! You even loved the truth!
I know I was that dumb! You had said you work at night. I did not know what a
night job is? Because you were a man!
But what about the men who work at night?
Why are prostitutes women?
How about men?
But I was a captive of both sexes and stuff!
I know I was a coward gender who did not make a difference after you were
exposed.

Hey sleepy, hey, poor, as you like were left hopelessly !!! I want to know who you are? I tell myself!

Who were you that you did not use to sleep at night? And you were not be able to see during the days!

I was not as good as you! I was not as valuable as you! They have never liked me. Even for their hobbies, for their plays. For their entertainment!

They had told me to stay at home. The house needs you. So, you need your home. And outside is our job.

Then, I want to go out, and know what is going on outside, that I am unaware of! From those nightclubs and those entertainments!

This was also your trick. You said go outside so that the outside will be afoul like your home.

It's good there too. Outside is sometimes cloudy, sometimes stormy, sometimes it is foggy. And it can be very persecuting.

And I will afoul, those persecutions, those clouds and storms and fogs!

So You said: How was it? You wanted to be out. I have also suffered a lot.

And that was our story. I thought our story was colourful. I thought it was sunny. I thought it was romantic.

But what was it? Was it lack of love?

True, I am telling you about my birthday. My birthday is like that. My birthday was like a thorn in the desert.

Those thorns are not appreciated there. Isn't it that the thorn is an amazing phenomenon that no one can touch. Yes, it makes a hole. It tears—scratches all the leaves, all the papers and all the walls.

Did I scratch? How was I? Yes, it was as if I was a thorn in the desert. But is not the thorn hardness of not facing the water?

True, I am, saying about the desert. There was no water! There were many thorns. I was one of them, in that barren desert.

I want to tell you that you also had the right to lie to me. A song about two colours! Song of unkindness! Because I was a thorn and there was only one colour in the desert, and that was earth. Two colours if it finds are beautiful.

I am not saying that thorns scratch the hands anymore. I say the hands are fragile because there is blood inside them.

I will not say why the thorn is scratching, because the thorn itself is a symbol of endurance and coexistence with its dry nature.

So do not persecute me either, hey you, time immersed in sand and wind.

It was as if I was dark there. They said it was the eclipse. I do not know the moonlight, but hitting creates pain. So maybe they were right. it place is stained. But why does the moon suffer us so much?

What does she want? Isn't it that it receives light from the sun? So, it's great, who creates the light at night? It's like a miracle! So why is she moaning?

I never knew. But I know it was the people who displaced me. We had water there. How did it dry out? And I got thorny? And then they said it was a thorn, but it did not matter because it was in the desert. If it is in our town and village, we will separate it from the ground. They sometimes become cruel because they separate. And they will displace you.

I stayed tragic, and all my companions were you who worked at night and did not sleep during the day. And who were you? I tell you now that you recognized me, thorn. I tell you that you were the sun too.

But we were in love. It was a love story. I know, but it was not about the love of those greens. I know I was persecuted. I know I was not green. But I also know that I praised you all those days and nights. But well, you persecuted me. When you say: Why do not you want water? I wanted water, but it was too far away. Watering was not compatible with me. He said you will not turn green! He said that you will not be cedar! It is better to stay on dryness.

I wanted water. But the waters have never wanted me.

They were looking for the greens. They were looking for plays. They were looking for entertainment.

But I did not know about fun, and they did not want me for fun. Because they said: You will scratch and burn and wounded. But that was not my wish. It was their wish that they make the place deserted.

They deserted and said no more scratches, but, how can I? This was not my fault! Now I say, my lover, ask me too. Stay with me too. Because in this desert, I seem to find only you. As if I only love you because the earth is so coward. They coverture snakes. and snakes are very quiet, but they have poison in their mouth. They are pretending a lot. I just want you to stay with me that I'm even ok with your prostitute.

-Found

By: Samira Akbari

Nov.2021

Found

How the grays, deem themselves proud and glamorous in their
monotonous and tedious excursion
How the nights, find themselves attractive and enchanting, with the
darkness of the clouds, and the blackness of the shadows!
In the darkness and grays of this crowded and anxious age! I only
follow the voice that they say; it is an illusion
Hey cold and frosty nights, hey solid and cracked asphalts, as if you
do not want the sound of my exhausted feet!
I stroll with my unadorned shoes, On the gray asphalts on cold nights
How can I whisper joy and glamour? The mere sound of my shoes
encourages me to walk in this gloom!

Why do you say we can hold together?
Why do you say leave your whispers to the pavers?
Why do you say boon companion with bricks!?

How are these shoes torn?
Was it not because of my loyalty to your stones?
Was it not because of my boon companion with your bricks !?That
my breaths are wheezing!

How did I walk through all this in your blackness, in your grayness?!

I know you will never say that the black is about not seeing
I know you will never hear that gray is the color of prejudice.

I know you will never understand that children in black and gray will
never touch the ground.

Yes, in those wounded waves, the radiant falls of those volcanic
mountains, the silence was my torment
The blackness became innumerable, in all those torments of my
sorrows
And gray was nee of the blacks and whites of those shifting waters.

I lost my way, and how did I find myself in these tedious lengths with
my weepy's shoes sound, and then I embodied myself in the light?

It was the mirror that called me.
Beyond my sorrows and my death,
I know the mirror is a feature of finding.
I saw in the mirror that my figure was a hole, and my garment was
torn.
being found as if is accompanied by torment, because they are no
longer shoes and the garment are nude and torn.

I know that this way is full of ups and downs
The mirror, however, does not make me move.
And does not free me from my darkness
The mirror shows me without any glitter.
punctured and torn, hung and frozen
very ugly and beautiful
Very hidden and obvious
Very homeless and glorious
Very dark and light
Very miserable and happy
And tells me
Stay longer along these mirrors' length
How do you want to walk beyond those gray roads with your
forworn shoes?
The mirror says stay
stay that in your stay you no longer experience darkness. The
experience will be the darkness of night and the light of day.

I want you to stay until you know that there are signs of night and
day

From the appearance of sunrise and sunset
at a time when the darkness will be lost only in exhausting masks.

So, me, mirror, I will show you the masks.

I don't even tell you to stay anymore because the mirror feature
motivates you to stay and show.

I know you will stay, and you won't get lost in your darkness.

You will be apparent.

Be the only one with yourself

Dance with yourself beyond the mirror

Ask for all the clarity with yourself

Here is being alone with yourself

It's just whispering to yourself

There are a lot of mirrors here

I believe you will never get lost in the mirror

Because the feature of the mirror is finding.

Found By: Samira Akbari

-The Walls

By: Samira Akbari

Nov.2021

The Walls

The bulky walls of that narrow, dark alley make me dance thousands of times, to the horror of craziness hanging those ivies of happiness, from the summer twists turn but frozen happiness that they say will never come.

They said we could forgive your craziness but do not talk about your whispers anymore!

They said that This is the abandoned house that will never take you to the home of happiness.

They said that happiness is not in desires; happiness is in thousands of acts. In thousands of skills. In thousands of plans.

But in an abandoned house, spiders will never leave you.

I did not want to believe how these small but wandering spiders hindered the happiness of this house!

In the smallness of these spiders, I have trapped myself in my abandonment following those weak but powerful strings.

They did not tell me that you can be fortunate here either; they said happiness would never knock your door because your house is abandoned!

And I want to measure this whole alley to get rid of its walls from an abandoned house.

How can I break its bulky walls to bring happiness back home?

O unfulfilled dreams those far away from my childhood

O my exhausted but shocking hopes

O doubts free by my pain

In these colourful silences and full of love,
I want my ability and those eyes that they do not even know how to
let go, On the way to breaking down the walls of arrogance and
pretense, the walls of depression, judgments and fears, to feel those
kindnesses, beliefs, perseverance and love.

The house is destroyed, and the alley is no longer an alley!
The walls have collapsed, and I embrace my happiness in freedom!

Freedom

By: Samira Akbari

Sep.2020

Freedom

When the last time you saw me in prison, you said how was it because they put the prisoners to close all those windows of hope? The shackles and chains are placed on integrating all of the mesh ceilings to prevent light. Those straps are to break the wings bit by bit to make you forget about flying thought.

It will be dark there because the light will no longer penetrate.

Therefore, you will dwell there because the wings will break. And the thought of flying will die because it's like despair.

I knew in all those shackles and chains that hope is a miracle because there was despair. Because the wings were broken, and the quadrangle was buried in the dark.

But how is hope the door to a miracle? I did not know how hope in the dark with broken wings can work miracles because hope can not be stopped by anything. It fits inside the heart. And it will not fit in any of the four roofed walls. And it is only inside the heart, and with broken wings, it is even miraculous. I saw hope shining in me. They thought I was imprisoned in their enclosure. Because there was no light and I could not stand. But they did not know there was a motion inside me. It filled me with a small dot, and it was as if it was a light that expanded because I saw the light that called for liberation in me. There I nurtured that light to illuminate my inside. And shine all the reflection of its existence on me. I could see up to the dark enclosure.

I saw at that moment what it was like to be in the dark because soon I recognized my closed eyes were guiding me.

I realized their quadrangle roofed was a moving box. It is a box that makes very dark luck. Because it is special for the dead. I realized I was going to the grave inside the box, but how did I escape? They locked me up and led me through the blackouts to the darkness and the cemeteries.

How did I raise hope? I understood hope was opening up in cemeteries as well.

Suddenly I saw that my eyes had passed black. Blackness was no longer my darkness, it turned luck. so, it did not want me for thousand times. not want me. it wanted me to escape from that darkness.

I waited for those days and lights to stare at that roof to get rid of those shocks and tremors.

Yes, I had the example of a wounded bird without wings in the cage of those people whispering in myself. That cage was not even a cage. It was a box without any gaps!

I knew it was a long way because we were shaking in the middle of that road. Those shocks did not seem to end because horses galloped and did not take the stand and tail. So I knew that in the shaking, cause that the roof never would open.

I whispered that I wanted to live and that my survival seemed to be all my sweet dreams. I had no more dreams. I just wished to survive, and how did it happen? The box shattered with a high shake. And fell into a corner. And I did not know that I was ill because of the joy of surviving and falling.

I fell down. So I was released, and those who had imprisoned me died in one corner, and I, who nurtured hope, am alive in another corner, but I was wounded and in blood.

My hands and feet seemed to be unable. I understood that hope is miraculous because it turned night into day and pulled me out of that dark and sad enclosure. I realized I wanted to raise another hope, and that was to get up. And continue. It was the day and the day is the feature of seeing. The characteristic is the light, and the light becomes a hundred times, and that was the moment of gratitude. Release from confinement.

But I knew that there are thousands of hopes in gratitude, and it will be very effective.

I wanted to escape from that nightmare. I wanted to run and say that I no longer wish to be stolen; I want to be free.

I want never to be stolen. This is a huge pain. Because there is a strange sense of cheating, it is not a peculiar sense of honesty. They will not tell you where you are going, where they will take you? Where will you be buried? They do not tell you how they will kill you! How will you be pressured? They will not tell you what they mean. They will be very, very unfair! And this is the most significant feature of being robbed that you do not know your guilt was?

In a moment, I know that there was cowardice in my abduction because I did not know what it was like. What was it for and the destination because I was poor, I had no money, I was not beautiful, I did not even have children and parents, and why did they take me? And they went to the cemetery. I was sure the destination was the cemetery because I was in that coffin box. But how was it? What was it about me that those horses attacked me? Those people used to drive horses for me. How important I was! How I was such a full character those struggles that those people risked their lives, wasn't it that I was mistaken! Wasn't it because the cemetery is for the wrong and mistakes? I was pleased to find life again. Yes, I will not be wrong anymore. I want to be myself and be free. I wish not to be stolen because being stolen is cowardice. I want to live alone but be liberated. I do not wish to slavery. Let me be free. Let me be free. Let me be free from the shackles that took me to their cemetery.

Please get rid of the whips of the horses and their whipping.

It is my liberation from my freedom and my freedom from my bondage from my horses' whipping out of a decorated but dark chest.

So, I realized that the box inside was simple because it was dark. But there was glamour outside. If I did not cultivate hope. If I had not survived, I would never have been able to inspect the box. It was an enclosure box that was coloured from the outside like a long dark coloured dream.

I want to wake up inside the light.

I want to say my framework broke. Disintegrated. Because I nurtured the light of hope in my heart, and it woke me up from my Sleep neglect.

Bait

By: Samira Akbari

Sep.2020

طعمه

در پی آن زوزه های شبانه چه داستانی می سرودی ؟
آن چه داستانی بود که هر شب بود !
من نمی دانستم این جنگل صداهای بسیار دارد.
من نمی دانستم این جنگل مانند یک مکانی ست که همگان حق را به خود می دهند.
من نمی دانستم که حق را گرفتن آسان نیست . چرا که حق ها را در خود جمع کردن
است .
می خواهم بگویم زوزه ات مرا به خود وا داشت .
زوزه ات تمامی سوالاتم را جواب داد.
آن گویی واژ هگانی بود که بعد از شکار است .
مثل یک ناله و شکایت از خوردن هایت بود.
چگونه است ؟ مگر نه اینست که به شکار می روی .
شکارها بد مزه اند؟ شکار ها کریه اند؟ چه می گویی ؟ می خواهم از جنگل بخاطر
صدایت بروم .
آری صدایت حس عجیبی را در من یاد آور است .
حسی که مرا به خود وا می دارد که به شکار بروم . اگر رفتم یادم باشد شکایت نکنم
اما شاید غذا نخوردی ! نباید قضاوت کنم . شاید طعمه نیافتی ! آری اینک حق را به
تو می دهم . اگر گرسنه ای حق داری . اما مگر هر شب گرسنه ای ؟ این دیگر
بسیار ناراحت کننده است . نمی توانم بگذارم گرسنگی بکشی . در صدایت بسیار غم
و اندوه است . آری چرا قضاوتت کردم ؟ شاید گرسنه ای ! من می دانم گرسنگی
چیست . چرا که بسیار ها گرسنه ماندم . آری گرگ زیبا می خواهی خودم را طعمه
ات سازم ؟
شاید یک روز ! چرا که بسیار سوزناک می گویی . مرا عاشق خود ساختی !

خب چگونه است؟ من گویی نمی توانم از جنگل بروم اینجا جای ماندن و طعمه شدن است.

اما اینبار می خواهم بگویمت که چه سان مغرور و قوی ایستاده ام و تمامی وفاداریم را به تو اهدا خواهم کرد.

من می دانم که یک مرغ تنه‌ایم. می دانم کوچکم شاید سیر نشوی اما می توانم مرغان دیگر را نیز جمع کنم. می توانم بگویمشان که چگونه است؟ تو چطور هر شب گرسنه ای! آنها احساساتشان زود جریحه دار می شود.

من مرغ ها را می شناسم. اما می دانی مرغان اهلی این طور نیستند. آنها بسیار لجبازند. راضی کردنشان به سادگی ما نیست.

پس من وفاداریم را به تو اثبات خواهم کرد.

اما اجازه بده ببینم چه شد؟ تو دیگر ساکت شدی! یعنی امشب غذا می خوری؟! خوب است پس بگذار چند روز دیگر. اگر امروز غذا خورده ای پس سیر گشته ای! نمی دانم زوزه هایت از گرسنگی ست یا از سیری؟! اگر از گرسنگی است بسیار گریه آور است. و اگر از سیری ست بسیار کریه است.

اما می خواهم با زوزه هایت خو گیرم چرا که باید بدانم آن چیست.

راستی گرگ حيله گر آن بزم های شبانه تان با دوستانتان برای چه بود؟ آری نه برای اینکه طعمه یافتید؟ یعنی طعمه را با یکدیگر به اشتراک می گذارید؟ این که بسیار عالیست!

اما بگذار ببینم چقدر ساده ام! نکند سر طعمه با هم می جنگید؟! این که بسیار بد است. دیگر وحشتناک است!

اگر طعمه ات شوم مرا میبرد و سر من می جنگید؟

اما خوب هم هست! چرا که چقدر مهم می شوم! که سرم می جنگید! همه خواهان من می شوید. این که عالیست.

اما چگونه است پس ممکن است سیر نشوید. اگر همه بخورید سیر نمی شوید! کاش بزرگتر بودم.

من می دانم بدرد طعمه بودن هم نمی خورم. اما قول می دهم اگر شبی بیایی و بدانم که گرسنه ماندی جانم را دو دستی تقدیمت کنم. اگر خود تقدیمت کنم گویی شهادت است. اگر چه که من نمی جنگم. کار مهم را تو می کنی! پس این نامش چه می شود؟

آری مهم نیست. اینجا جنگل است و فراموشی ست. آن آدمیان گورستان دارند. اما ما نداریم. فرقدمان اینست. میدانم پس اسسم را به یادگار نمی نویسند! پس باید چاره ای کنم. بهر حال این جانم است که دو دستی تقدیمت می کنم. پس یعنی بها ندارد.

شاید اینطور است اما حد اقل کاش تحت تاثیر قرار گیری! من نمی دانم اما هیچگاه نتوانستم کسی را تحت تاثیر قرار دهم. من در آب خود را می غلطانم. اما بسیاریند که این کار را می کنند. می گویند این توانمندی نیست. اما چگونه کنم که تحت تاثیر قرار دهم؟ اگر به این راحتی جانم را به تو دهم که فراموش خواهم شد.

باشد می خواهم صبر کنم بگذار ببینم گرسنه ای؟

شاید هیچگاه گرسنه نشوی. من همیشه فکر می کنم در این جنگل رحم نیست. چرا که من نیز مدتها گرسنه ام. من به کرمها نگاه می کنم، آنها می گریزند. آنها کوچکنند اما می دانند خود را چگونه پنهان کنند. اما می دانم که می گویند حق با خودشان است. چرا که طعمه شدن را دوست نمی دارند.

آری اما من می خواهم حق را به تو دهم. آنها هیچگاه حق را به من ندادند.

این جا بسیار بی قانونی است. چرا که اگر از حقت صحبت کنی می گویند، حق وجود ندارد و آن با خودمان است.

این جا بسیار بی قانونی ست چرا که همگان ناله گرسنگی سر می دهند.

اینجا بسیار بی قانونی ست چرا که حق ها را می خورند و می گویند که تنها دلیلش گرسنگی ست . و این گرسنگی تمامی نمی یابد. و این جا همه گرسنه اند. من میدانم که شیران خوب ترند . آنها وقتی سیرند نشسته اند . آنها حتی نگاهت نمی کنند و به خود مشغولند . اما شما گرگ ها را نمی دانم ؟ زوزه هایتان از سیری ست یا از گرسنگی؟

آری باید تجدید نظر کنم و طعمه شیران شوم . چرا که آنان قوی ترند . برای من نیز افتخار بزرگتر است . و آنان با ثبات ترند . و می توانم بدانم که واقعا گرسنه اند. من به آنان حق می دهم چرا که بسیار قویند . پس اگر نخورند چگونه خود را تکان دهند؟ پس طعمه شیران شدن بهتر است. یاد بود نیز نخواهم خواست . و این افتخارم خواهد بود چرا که آنان بعد از خوردنم در گوشه ای می نشینند و مناجات می کنند. اکنون می دانم هدفم بزرگتر است . چرا که آن نشانه شجاعت است . می روم و خود را به آنان می سپارم و این آخرین هدف برای آزاده بودن من است .

Resistance

By: Samira Akbari

Sep.2020

ایستادگی

در وسعت سکوت دریافتم که زندگی مثل یک جاده ای ست که مرا راهنماست .
من در میان آن جاده نغمه ها می سرودم . می دانستم جاده ها راه هاینده اما راه ها می توانند سرگردان کنند . را هها می توانند طولانی و خسته کننده باشند . را هها می توانند خشک و بی آب و علف باشند . و آن جاده ها انواع و اقسام دارند.
و اما من در میان آن جاده یک امید داشتم و آن امید بود که مرا می برد . می برد به جایی که خورشیدش گرم می تاباند نمایان است و ابرها می بارند پس سبز است . وسیع است و مرا در بر خواهد گرفت .
آن امید بود که می گفت مقصد معلوم است . چرا که جاده بدون امید بسیار تنهایی بود . گاه سرد و گاه گرم و گاه بارانی بود.
من در آن جاده دیدم چگونه آهوان می دوند تا طعمه پلنگان نشوند.
من در آن جاده دیدم چگونه مرغان با عجله ماهیان را دزدیدند و به جای دیگر بردند.
من در آن جاده دیدم انسانها با ماشین هایشان می تاختند و خاک را بر تمام وجودم می افراشتند . آنان گویی بدنیاال نونشان بسیار عجله داشتند.
آنها دقت نمی کردند که در سرعتشان خاک بلند می شود . گل و آب ها پاشیده می شود . و گاه از شدت سرعتشان بادهای با شتاب پیاده ها را پرتاب خواهد کرد.
من دیدم نری آن خاک ها گاه شیب ها و گودال ها داشت .
و در دودیدن آهوان وعجله غازها سرعت اتومبیل ها من بسان چشم بستگان در گودال ها فرو می افتادم و آنجا توان بلند شدن بسیار سخت بود.

آری آنجا بود که من ایستادم و از خیره شدن به آن عجله داشتن ها احساس پشیمانی ار پاهایی که نداشتم کردم .

چرا که من می خزیدم . من می خزیدم . تمام راه را در افسوس نداشتن سرعت پاهایشان و بالهایشان ، احساس عذاب را تجربه می کردم . که چگونه آنان به مقصد هایشان می رسیدند و من هنوز در اول راه بودم .

من حتی نمی دانستم چقدر راه پیموده بودم ! چرا که زمان گویی شفاف نبود. او نیز عجله داشت . می دانستم شب و روز یعنی طلوع و غروب خورشید . اما خورشید هم نمی گفت که کی می آید و کی می رود ! چرا که من کوچک بودم و آنها گویی همشان بزرگ بودند. و دیدن خورشید نیز بزرگی می خواست . من می خواستم بدوم اما چگونه ؟ می خواستم ببینم اما چطور ؟ می خواستم بگویم ، فریاد کنم اما قدرت بیان نیز نبود. چرا که همگان زیباتر و شیواتر می سرودند.

آنجا بود که تنها امید در قلبم می تپید چرا که می گفت او اهمیت نمی دهد. به بزرگی و کوچکی به دونده و خزنده ، به پی صدا و با صدا . در همه جا می تابد. می درخشد و آن در درون می رود و آن در قلب است .

و او بود که مرا قدرت می بخشید . او بود که مرا راهنما بود .

من در میان تاریکی ها ایستادم ، چرا که نمی دانستم جهت کدامین بود ! اما تاریکی ها بسیار نامرد بودند. چرا که نمی گفتند می آییم . گاه شاید یک سایه بزرگ ، اما تاریکی فراوان داشت . من در تمام راه می دانستم که تاریکی گمراه کننده است . پس باید آن زمان بایستم ، چرا که اگر نه له خواهم گشت . و آنان حتی نخواهند دید که چگونه له کردند. چه کسی را له کردند؟ آیا حتی له کردند؟ البته که نکردند! آنجا تاریک است . مگر نمی بینند که تاریک است . باید بگریزند.

این چنین بود . آنها این چنین می گفتند . بسیار خطر ناک بود . چرا که گرفتن حقت امکان نداشت . پس می ایستم بهتر از ندانستن به کجا رفتن است . چرا که اگر خود بروم ممکن است خود را در زیر پایشان له کنم .

پس در تاریکی باید ایستاد . اما تاریکی گاه بسیار طولانی بود. چرا که گویی آن غولها خواب بودند و تو را نیز اسیر آن خوابهای شیرینشان می کردند.

اما باز نیز نمی دانستم چرا که تاریک بود، وحشت می شد و آنجا خطا می گشت. بهتر بود صبر چاره کنم چرا که آنان در خوابهایشان کابوس می دیدند و من را روانه آن کابوس می کردند .

تاریکی اما بسیار طاقت فرسا بود چرا که بعد از بلند شدنشان و رفتنشان گاه می دانستی که به شب نزدیک می شوی ، چرا که سرد می گشت و تمامی آن جیرجیرکان سرود عشق سر می دادند و مرا در اندوه ماندن ها همراهی می کردند .

من می خواستم بگریزم از شبها اما شب را نمی توان گریخت چرا که برای گریختن شجاعت لازم است ، شهامت لازم است و اما من حتی نمی توانستم بخوابم چرا که خواب برای کوچکان حکم مردن بود . چرا که در شب و تیرگی هیچ دیدنی نبود و آن له شدن دوباره بود یا اسیر ترس شدن بود.

من نمی دانستم در جاده ها نداشتن پاها و صداها را می توان تحمل کرد اما تاریکی بیشمار می شود چرا که مشکل اصلی کوچک بودن است ، اگر که بزرگ بودم . اگر که قوی بودم دیگر اسیر ترس نبودم ، دیگر آنها که مرا می رنجاندند سر تعظیم فرود می آوردند.

پس باخود اندیشیدم که در سکوت چگونه خود را به انتهای جاده برسانم ناگهان فریادی مرا از خواب بیدار ساخت و آن همه کابوسی بود که دیده بودم . ناگهان من بلند شدم اما گویی جاننداری زیرم می لولید . آن را از ترس به گوشه ای پرت کردم . ناگهان یادم آمد که من نیز مثال آن جاندار بودم .

اما دیگر دیر شده بود چرا که نمی دانستم آن جاندار را به کجا پرتاب کردم که ناگهان دانستم در تاریکی باید ایستادم. می دانستم که راه را برایش تاریک کرده ام ، دانستم تاریکی درد است اما درمانش در دستان من است چرا که آنجا ارزشها به قدها بود ، به اندازه ها بود ، به وزن ها بود و به قدرتها بود.

به انگیزه ها نبود ، به امیدها نبود ، به درون ها نبود.

و دانستم آنجا سیاهیست چرا که در تیرگی وسعت درون را نمی توان لمس کرد . چرا که در تیرگی احساس عجیب خفتن است . حس پرتاب کردن است . حس دویدن و دزدیدن ماهیان است و حس پاشیدن گلها است و تمامیتش را در درون آن کوچکها لمس کردن است .

می دانستم که اگر در آن خوابم کوچک نبودم ، دیگر هیچگاه نمیدانستم تاریکی چیست . تاریکی همان سد کردن راه های باز و طولانیست .
تاریکی همان دادن اضطرابهای وحشت از له شدگی است ، تاریکی همان ندیدن ارزشها و امیدهاست .
تاریکی را فقط با یک جمله می توان نوشت و آن جمله ایستادگی است .

The persecutors

By: Samira Akbari

Sep.2020

جفاگران

می توانستی حداقل به من بگویی چرا تمام آن اندوه را به جانم گذاردی !
می توانستی به من آشکار کنی چگونه خود را به آن نامردان می سپردی تا تو را به هر شیوه ای که
می خواهند بر خواسته هایشان بقلطانند.
من چطور فرصت هایمان را به آب ها می سپردم ؟ من چطور فرصت هایمان را به بادهای می سپردم
؟

آن جا هزاران توهم بود ! در آب ها در بادهای !
من نمی خواستم که تو را از دست بدهم اما به یکباره تمامیت را بر من آشکار کردی ! تو آن روسپی
بودی ! من چطور نفهمیدم !
چطور در تمامی آن روزها و شبها نگفتم ، چطور به شب کاری می روی ؟ اما روزها نمی خوابی !
این عاشقانه من بود .

این عاشقانه چطور زندگی من را متحول کرد ؟
آری آنچه من در تمامی آن سالها با تو تجربه کردم گویی روسپی گری بود.
اما تو مرد بودی ! یک مرد که روسپی نمی شود!
آخر این همان بی تفاوتی هایت بود . همان زمان که در تو نگاه می کردم تو را صد بار عاشقانه
سرودم . اما نمی دانستم این عاشقانه ها گویی گفتن عشق به یک روسپی است .
اما چه شد ؟ غمگین نشدی ! حتی حقیقت را نیز دوست می داشتی !
می دانم من آن نادان بودم ! تو می گفتی شب کاری . من نمی دانستم شب کاری چیست ؟ چرا که مرد
بودی !

اما آن مردان که شب کارند را چه می گویند ؟

چرا روسپیان زنانشان؟

مردان چه هستند؟

من اما اسیر این دو جنس بودم !

می دانم من نیز یک جنس بزدل بودم که بعد از آشکار شدن تفاوتی بروز ندادم .
ای خسته ، ای غمگین، گویی تو نیز بی فرجام مانده ای !!! می خواهم بدانم تو کیستی ؟ خودم را می
گویم !

تو که بودی که شبها را نمی خوابیدی ؟ و روزها را توان دیدنت نبود!
من مثل تو خوب نبودم ! من مثل تو پر مقدار نبودم ! مرا دوست نمی داشتند. حتی برای سرگرمی
هایشان ، برای بازی هایشان . برای تفریحاتشان !
می گفتند تو در خانه بمان . خانه به تو احتیاج دارد. چرا که تو به خانه احتیاج داری. و بیرون را با
ماست .

آری دیگر می خواهم به بیرون روم ، و بدانم بیرون چه خبر است ، که من بی خبرم ! از آن شب
نشینی ها و آن تفریحات!
این هم اما ترفند تو بود. گفתי به بیرون برو تا بیرون نیز مانند خانه دجارت شود.
آنجا نیز خوب است . بیرون گاه ابری ست گاه طوفانی ست گاه مه آلود است . و بسیار می تواند جفا
گر شود.

و من نیز دچار می شوم ، دچار آن جفا ها آن ابر ها و طوفان ها و مه ها !
گفתי چگونه بود ؟ تو خود خواستی که بیرون روی همین است من نیز بسیار جفا دیده ام .
و این داستانمان بود. گمان می کردم داستانمان رنگی ست . گمان می کردم آفتابی است . گمان می
کردم عاشقانه است .

اما چه بود؟ خالی از عشق بود؟
آری تولدم را می گویم . تولدم گویی این چنین بود. تولدم گویی شکفتن یک خار در بیابان بود.
آن جا آن خار ها قدر شناسی نمی شوند. مگر نه این است که خار یک پدیده اعجاب انگیز است که
هیچ کس توان لمس کردن اش را ندارد . آری آن سوراخ می کند. پاره می کند . تمامی برگ ها را
تمامی کاغذ ها را و تمامی دیوار ها را خراش می دهد.
من خراش دادم؟ من چگونه بودم ؟ آری گویی خاری بودم در بیابان . اما مگر این نیست که سختی
خار از ندیدن آب است؟
آری بیابان را می گویم . آنجا آب نبود! خارها زیاد بودند. من نیز یکی از آنها بودم . در آن بیابان
برهوت.

می خواهم بگویم تو نیز حق داشتی که بر من حدیث دروغ گفתי . حدیث دو رنگی ! حدیث
نامهربانی ! چرا که من خار بودم و در بیابان تنها یک رنگ بود و آن خاک بود . دو رنگی اگر بود
زیبا بود.

من دیگر نمی گویم خارها دستها را خراش می دهند. می گویم دستها بسیار نازکند چرا که در آنها
خون جاری ست .
من نخواهم گفت چرا خار می خراشاند. چرا که خار خود سمبل استقامت و همزیستی با طبیعت
خشکش است.

پس تو نیز بر من جفا نکن، ای زمانه فرو رفته در شن و باد.
آنجا گویی تیره بودم . گفتند ماه زدگی ست . ماه را نمی دانم اما زدن درد می آفریند. پس شاید درست
می گفتند . جایش لکه شده . اما چرا ماه بسیار جفا می کند.
او چه می خواهد؟ مگر نه اینست که نورش را از خورشید می گیرد؟ پس بسیار هم عالیست چه کسی
در شب نور می آفریند؟ آن که گویی معجزه است ! پس برای چه می نالد؟
هیچگاه ندانستم . اما می دانم آن مردمان بودند که مرا آواره کردند . ما آنجا آب داشتیم . چگونه شد که
خشک شد؟ و من خار شدم ؟ و بعد گفتند خار است اما مهم نیست چرا که در بیابان است . اگر در
شهر و روستای ما بود از زمین جدایش می کردیم . آنها گاه بی رحم می شوند چرا که جدا می کنند.
و تو را آواره خواهند کرد.

من محزون ماندم و تمامی همدمم تو بودی که شبها کار می کردی و روزها هم نمی خوابیدی . و تو
کی بودی ؟ می گویم حال که دانستی من آن خار بودم من می گویم که تو نیز خورشید بودی .
اما ما عاشق بودیم . آن داستان عاشقانه بود. می دانم اما مربوط به عشق آن سبزه ها نبود. می دانم که
من جفا می کردم . می دانم که من سبز نبودم . اما نیز می دانم که در تمامی آن روزها و شبها تو را
می ستاییدم . اما خوب من تو بر من جفا کردی . چرا که گفתי : چرا آب را نمی خواهی ؟ من آب را

می خواستم ، اما آب گویی بسیار دور بود. آب گویی با من سازگار نبود. او گفت که سبز نمی شوی !
گفت که تو سرو نمی شوی ! بهتر است که در خشکی بمانی.
من می خواستم آب ها را می خواستم . اما آبها مرا نمی خواستند.
آنها در پی سبز ها بودند. در پی بازیها بودند. در پی تفریحات بودند.
من اما تفریح نمی دانستم و آنان مرا برای تفریحات نخواستند. چرا که گفتند : می خراشی می سوزانی
. جریحه دار می کنی ! اما این خواسته من نبود. خواسته آنها بود، که آنجا را بیابان کردند.
آنها بیابان کردند و گفتند دیگر خراش اما چگونه کنم ؟ این دست من نبود! اکنون می گویم ، معشوقم
مرا نیز بخواه . با من نیز بمان . چرا که در این بیابان گویی فقط تو را می یابم . گویی که فقط تو را
دوست می دارم چرا که خاکها بسیار نامردند. آنها مارها را پناه می دهند. مارها بسیار بی زبانی می
کنند. اما زهر دارند. آنها متظاهرنند. می خواهم فقط تو بر من بمانی با روسپی گریت قانعم.

-Found

By: Samira Akbari

Nov.2021

پیدا شدگی

خاکستری ها در گردش های یکنواخت و کسل کننده شان چگونه به خود مغرور و پر زرق و برق می پندارند!
شب ها با تیرگی ابران و سیاهی سایه ها چگونه خود را جذاب و دلربا می دانند!
من در تیرگی ها و خاکستری های این زمانه پر ازدحام و پر تشویش تنها صدایی را دنبال می کنم که می گویند توهم است !
ای شب های سرد و یخ زده ، ای آسفالت های منجمد و پر شکاف ، گویی نمی خواهید صدای پاهای خسته ام را !
من قدم زنان با کفشهای نا آراسته ام ، در روی خاکستری آسفالت ها در شب های سرد چگونه زمزمه شادی و زرق و برق سر دهم ؟ تنها صدای کفش هایم مرا به گردش این تیرگی تشویق می کند!

چرا میگویند با هم میتوانیم هماغوش شویم؟
چرا می گویند زمزمه هایت را به سنگ فرش ها بسپار ؟
چرا میگویند با خشت ها هم پیاله شو!؟

چگونه این کفش ها پاره اند ؟
آیا از وفاداریم به سنگ هایتان نبود؟
آیا از هم پیاله گیم با خشت هایتان نبود که نفس هایم به خس خس اند!

من چگونه این همه را در سیاهیتان ، در خاکستری تان پیمودم ؟!
میدانم هیچگاه نخواهید گفت که سیاهی ندیدن است!
می دانم هیچگاه نخواهید شنید که خاکستری رنگ تعصب است .

می دانم هیچگاه نخواهید فهمید که کودکان در سیاهی ها و خاکستری ها هیچگاه زمین را لمس نخواهند کرد.

اری بی صدایی عذابم بود در آن زخمی های موج زده ریزش های تابان آن کوه های آتشکده!
در تمامی آن عذاب های اندوه های من ، سیاهی ها بیشمار گشت و خاکستری اما زاده سیاهی ها و سفیدی های آن آب های سرگردان بود.
من راه را گم کردم و چگونه در این امتدادهای خسته کننده تان با صدای کفش های نالانم پیدا گشتم ؟ و خود را در نوری مجسم ساختم ؟
آن آینه بود که مرا صدا زد ، از فراسوی اندوه ها و جان دادن هایم . می دانم آینه خاصیت پیدا شدگی ست .
من در آینه دیدم پیکرم سوراخ است و جامه ام دریده است ، و پیدا شدگی گویی با عذاب همراه است چرا که دیگر کفش ها نیستند و جامه سوراخ و دریده عریان است .

من می دانم که این راه راه پر فراز و نشیبی ست
آینه اما مرا به حرکت وا نمی دارد .
آینه مرا از تیرگی هایم رها نمی کند
آینه مرا بدون هیچ زرق و برقی نمایش می دهد .
مرا سوراخ و دریده ، آویزان و یخ زده
مرا بسیار زشت و زیبا
بسیار نهان و آشکار
بسیار بی خانمان و با شکوه
بسیار تیره و روشن
بسیار بدبخت و خوشبخت
و می گوید
دیگر بمان در این امتداد آینه ها
می خواهی چگونه خود را در فراسوی آن جاده های خاکستری ات ، همراه کج روی های کفش های فرسوده ات روانه شوی ؟
آینه می گوید بمان ، بمان که در ماندنت دیگر تجربه سیاهی را نخواهی دید . تجربه تیرگی شب و روشنی صبح است .
می خواهم بمانی تا بدانی که شب و روز را نشانه هاست .
از پیدایش طلوع و غروب در زمانه ای که سیاهییش تنها در نقاب های خسته گم خواهد گشت . و من آینه نقاب ها را بر تو نمایان خواهم ساخت .
دیگر حتی نمی گویمت بمان ، می دانم که آینه خاصیتش انگیزه ماندن و نشان دادن است .
می دانم تو می مانی و در تیرگی هایت گم نخواهی گشت .
دیگر آشکار خواهی ماند .

تنها با خودت همپایه باش
با خودت به فراسوی آینه برقص
با خودت تمامی روشنی ها را بخواه
اینجا تنها با خود بودن است
تنها با خود زمزمه کردن است
اینجا آینه ها بسیار است
می دانم تو هیچگاه در آینه گم نخواهی بود
چرا که آینه خاصیتش پیدا شدگی ست.

-The Walls

By: Samira Akbari

Nov.2021

دیوار

دیوار های پر ضخامت آن کوچه تنگ و تاریک مرا به وحشت دیوانگيه آویزان شدن های آن پیچک های خوشبختی ، هزاران بار می رقصاند از پیچش های تابستانی اما یخ زده خوشبختی که می گویند هرگز نخواهد آمد.

آنها گفتند دیوانگیت را میتوانیم ببخشیم اما دیگر از زمزمه هایت بر ما نخوان !
آنها گفتند اینجا همان خانه متروکه یست که تو را هیچگاه به منزلگاه خوشبختی نخواهد خواند

آنها گفتند خوشبختی در خواستن ها نیست ، در هزاران عمل هاست . در هزاران توانایی هاست . در هزاران دستور العمل هاست.

اما در خانه متروکه هیچگاه عنکبوت ها تو را رها نخواهند کرد.
من نمی خواستم باور کنم که این عنکبوت های کوچک اما سرگردان ، چگونه مانع خوشبختی این خانه اند!

من در کوچکی این عنکبوتان به دنبال آن تارهای ضعیف اما پرقدرتشان خود را محبوس این متروکه بودنم ساخته ام .
به من نگفتند اینجا هم میتوان خوشبخت بود، گفتند خوشبختی هیچگاه بر تو در نخواهد زد چرا که خانه ات متروکه است !

و من می خواهم تمامی این کوچه را اندازه کنم تا دیوار هایش را از خانه متروکه رها کنم .
دیوارهای زخیمش را چگونه می توانم بشکنم تا خوشبختی را به خانه برگردانم ؟

ای آرزوهای بی فرجام آن دور دست های بچگی ام

ای امیدهای خسته اما تکان دهنده ام

ای تردیدهای رها گشته از دردهایم

در این سکوت های رنگین و پر عشق ،

می خواهم که توانایی و آن دیدگانم را که خود نیز نمی داند چگونه رها می شوند ، در مسیر

شکستن دیوار های غرور و تظاهر ، دیوارهای نخوت و افسردگی ، دیوارهای ضخیم قضاوت ها

ترس ها ، تا حس کنم آن مهربانی ها ، باورها ، استقامت ها و عشق ها را .

دیگر خانه ویران گشته و کوچه دیگر کوچه نیست!
دیوارها فرو ریخته اند و من خوشبختی ام را در آغوش می کشم در رهایی ها!

The Walls By: Samira Akbari

Freedom

By: Samira Akbari

Sep.2020

رهایی

آخرین زمانی که مرا در بند دیدی گفتی چگونه است ، چرا که بندها را برای آن می نهند که تمام آن روزنه های امید بسته شود . بند ها را برای آن می نهند که تمام آن سقفهای مشبک را یکپارچه کنند تا نوری درز نکند. آن بند ها برای آن است که بالها ذره ذره شکسته شوند تا تفکر پرواز را از یاد ببری . آنجا تاریک خواهد شد چرا که دیگر روشنایی رسوخ نخواهد کرد. و آن جا ساکن خواهی شد چرا که بالها خواهند شکست . چرا که دیگر تفکر پرواز خواهد مرد. چرا که نا امیدی است گویی .

من در تمامی آن بند ها می دانستم امید یعنی معجزه . چرا که آنجا قطع امید بود . چرا که بالها شکسته و آن چهاردیواری در تاریکی مدفون می گشت.

اما چگونه است که امید دری از معجزه است ؟ من نمی دانستم چگونه امید در تاریکی با بالهای شکسته می تواند معجزه کند چرا که امید را گویی با هیچ چیز نمی توان در بند کرد. چرا که آن در درون دل جا ری می گردد . و آن در هیچ چهاردیواری مسقفی جای نخواهد گرفت . و آن تنها در درون دل است و با بالهای شکسته حتی معجزه گر است . امید را دیدم که در من تابید . آنان گمان کردند من در چهار دیواریشان حبس گشته ام . چرا که نوری حتی نبود و من توان ایستادن نیز نداشتم . اما آنان نمی دانستند درون من غوغا بود. درون من از یک نقطه کوچک لبریز شد و آن گویی نوری بود که وسعت گرفت چرا که نور را دیدم که در من فریاد رهایی خواست . آنجا آن نور را پروراندم تا درونم را روشن کند. و تمامی انعکاس وجودش را بر من بتاباند. تا چهار دیواری تاریک را توان دیدنم شد .

من در آن لحظه دیدم چگونه بود در تاریکی نیز گویی می توان دید چرا که اینک دانستم چشمهای بسته ام هدایت گرند.

من دانستم چهاردیواری مسقفشان یک جعبه ایست که متحرک است .

جعبه ایست که بسیار تیره بخت می کند . چرا که مخصوص آن مردگان است . دانستم که من در میان جعبه به سوی گور راهیم اما چگونه بود که رهایی جستم . آنان مرا در بند کردند و در درون صندوقچه شان راهی سیاهی ها و تیرگی ها و راهی قبرستان ها می کردند.

من چگونه امید را پروراندم ؟ آری دانستم امید در قبرستان ها هم راه گشاست .

ناگهان دیدم که چشمانم سیاهی را رد کرده است . سیاهی گویی دیگر تیرگی نبود گویی بخت بود . بخت گویی یک هزارمش هم مرا نمی خواست . او مرا نمی خواست . می خواست که من بگریزم از آن سیاهی ها .

من در انتظار آن روزها و روشنایی ها به آن سقف چشم می دوختم تا رها شوم از آن تکان ها و به لرزه درامدن ها .

آری من مثال یک پرنده زخمی بدون بال در قفس آن ادیبان در خود نجواها داشتم آن قفس حتی قفس نبود جعبه بود بدون هیچ شکافی!

من می دانستم که این یک راه دراز است چرا که ما در میان آن جاده تکان ها خوردیم و آن تکان ها گویی تمامی نداشت گویی حرکت اسب بود که می تاخت و در آن ایستادن و دم گرفتن نبود . می دانستم که در آن تکان خوردگی در سقف گشوده نخواهد شد.

من نجوا سر دادم که می خواهم زنده بمانم و زنده ماندنم گویی تمامی آن ارزوی های شیرین بود . دیگر آرزویی نداشتم . تنها آرزوی زنده ماندن سر دادم و آن چگونه شد ؟ جعبه با تکان بزرگی از هم پاشید. و به گوشه ای افتاد . و من از خوشحالی زنده ماندن و افتادن نمی دانستم که معلول گشته ام .

من افتادم . رها شدم و آنان که مرا در بند گرفته بودند در گوشه ای مردند و من اما که امید را پروراندم در گوشه ای دیگر زنده ام اما من زخمی و پر خون بودم .

دستهایم و پاهایم گویی قادر به هیچ نبود . انجا دانستم که امید معجزه گر است . چرا که شیم را به روز بدل ساخت و مرا از آن چهار دیواری تاریک و محزون بیرون کشید . دیگر دانستم که می خواهم امید دیگر بیافروزم و آن بلند شدنم بود. و آن ادامه دادنم بود. آنجا روز بود و روز خاصیتش دیدن است خاصیتش نور است و نور صد چندان می شود و آن لحظه شکرگذاری بود . رها شدن از حبس شدگی.

و اما دانستم که در شکر گذاری نیز هزاران امید نهفته است و آن بسیار کارگذار خواهد بود. من می خواستم که بگریزم از آن کابوس می خواستم که بگریزم و بگویم که دیگر نمی خواهم دزدیده شوم می خواهم که رها باشم .

می خواهم که هیچگاه دزدیده نشوم این بزرگترین درد است . چرا که در آن حس عجیب گول زدن است . حس عجیب صداقت نیست . بر تو نخواهند گفت که کجا می روی کجا تو را خواهند برد ؟ کجا تو را دفن خواهند کرد ؟ آنها به تو نمی گویند که چگونه تو را از پای در خواهند آورد ! چگونه تو را فشار خواهند داد ؟ به تو نخواهند گفت که مقصودشان چیست ؟ آنان بسیار بسیار نا جوانمردانه خواهند بود ! و این بزرگترین خاصیت دزدیده شدن است که خود نیز نمی دانی که گناهت چه بوده است ؟

من اما اینک می دانم که در ربایندم ناجوانمردی بود چرا که ندانستم آن چگونه بود؟ برای چه بود و مقصد چه بود چرا که من فقیر بودم پولی نداشتم زیبا نبودم من حتی فرزند و پدرو مادر نیز نداشتم آنها برای چه مرا می بردند ؟ و راهی گورستان می کردند . میدانم که مقصد گورستان بود چرا که در درون آن جعبه تابوت بودم . اما چگونه بود ؟ من چه خاصیتی داشتم آن اسبان برای من می تاختند . آن امکان برای من اسبها را می راندند. من چگونه مهم شده بودم ! در آن مصافت ها چگونه پر خاصیت شده بودم که آن آدمکان جان خود را به خطر انداختند آیا این نبود که من اشتباهی بودم ! آیا برای این نبود که قبرستان جای اشتباهی هاست من بسیار خرسندم که جان دوباره یافتم . آری دیگر اشتباهی نخواهم بود می خواهم خودم باشم رها باشم . می خواهم دزدیده نشوم چرا که دزدیده شدگی ناجوانمردی ست . من می خواهم زنده بمانم تنها همین اما رها باشم . اسیر هیچ نباشم بردگی را نمی خواهم . تنها رها باشم رها از خود رها از بند ها که مرا به گورستانشان می بردند.

رها از تازیانه های اسبان و آن تازاندن هایشان .

آن رهایی آزادی من از خود است آزادی و خلاصی ام از بندهایم از تازاندن اسبهایم از درون صندوقچه پر تزیین اما تاریک.

پس آگاه شدم آن صندوقچه داخلش ساده بود چرا که تاریک بود. اما بیرونش ذرق و برق داشت . اگر امید را نمی پروراندم . اگر زنده نمی ماندم هیچگاه قادر نبودم صندوقچه را واری کنم . آن صندوقچه چهار دیواری بود که از بیرون رنگی بود مثل یک خواب رنگی تاریک طولانی .

می خواهم بیداری در درون روشنایی را

می خواهم بگویم چهارچوب شکست . از هم پاشید . چرا که نور امید را در دل پروراندم و آن مرا از خواب غفلتم بیرون کشید.